

SATURS

D. Patriks Millers. Priekšvārds 6

Autora piezīme un pateicības 10

I. DAĻA: Čuksts tavā sapnī 13

1. Parādās Artens un Pursaha **14**

2. J apakšzeme **28**

3. Brīnums **86**

4. Eksistences noslēpumi **113**

5. Ego plāns **140**

II. DAĻA: Pamošanās 183

6. Svētā Gara alternatīva **184**

7. Piedošanas likums **202**

8. Apgaismība **230**

9. Tuvās dzīves pieredze **243**

10. Slimo dziedināšana **263**

11. *Ļoti* īsi par laika vēsturi **276**

12. Skatoties ziņas **291**

13. Patiesa lūgšana un pārpilnība **301**

14. Labāks par seksu **309**

15. Skatoties nākotnē **319**

16. Piezīmes par mirušo augšamcelšanu **330**

17. Visuma pazušana **340**

Atsauču rādītājs 354

Ko recenzenti saka par Visuma pazušanu 356

Priekšvārds

KAD Gērijs Renārs sazinājās ar mani, lai es sniegtu profesionālu vērtējumu viņa manuskriptam, kas vēlāk kļuva par šo grāmatu, mana pirmā reakcija bija pilnībā saprotama. Kad Gērijs pateica, ka viņa manuskripts ir 150 000 vārdus garš, pirmkārt, es viņam norādīju, ka neviens saprātīgs izdevējs neizdos šo grāmatu vienā sējumā. Viņam to nāktos sadalīt divās grāmatās vai vēl labāk – izredīgēt un saīsināt vieglāk realizējamā projektā ar mazāk nekā 100 000 vārdiem. Tik daudz man bija skaidrs, pat neapskatot manuskriptu.

Gērijs bija gatavs padomāt, lai gan, viņaprāt, neviens no variantiem nederēja viņa uzrakstītajam tekstam. Tāpēc palūdza, vai tikmēr es neapskatītu šo variantu, kas galvenokārt sastāvēja no vairākām pagārām sarunām ar diviem “augstiem skolotājiem”.

Tajā brīdī man bija gatava otra, pavisam saprātīga atbilde, ko es neizpaudu Gērijam: “*Ak nē,*” es nodomāju, “*kārtējais garlaicīgais manifests par garīgiem meklējumiem, ko sarakstījis kāds nožēlojams mulķis, kurš domā, ka balsis viņa galvā ir kādas dievišķas izpausmes.*” Jau gandrīz divas desmitgades strādāju par žurnālistu, recenzentu, redaktoru un izdevēju alternatīvā garīguma jomā un biju redzējis vairāk mēslu, nekā man gribētos atzīt. Man nāca prātā Svētā Jāņa no Krusta citāts, kurā viņš savā laikā sūdzējās par maldinātiem rakstu mācītājiem: “Tas notiek ļoti bieži, un daudzi tiek bieži maldināti, domājot, ka ir sasnieguši augstāku lūgšanas pakāpi un saņem vēstis tieši no Dieva. Tādējādi viņi tās pieraksta vai liek pierakstīt, un izrādās, ka tas viss ir nekas un bez vērtības, un viņiem pašiem tikai par iedrošinājumu būt iedomīgiem.”

Renārs tomēr bija gatavs maksāt, lai saņemtu pilnīgu sava darba kritiku; tas manas domas par viņu mainīja uz labo pusi. Sniedzot vērtējumus par daudziem literārajiem darbiem, es biju iemācījies vienmēr atrast *kaut ko* noderīgu, ko pateikt par autora darbu, nedaudz “konstruktīvas kritikas”, kas dotu daudz vairāk, ne tikai iedrošinātu

autora iedomības centienus. Tāpēc es piekritu, ka viņš man atsūtīs savu lolojumu un es to labprāt un rūpīgi izvērtēšu.

Es biju izlasījis tikai daļu manuskripta, kad sapratu, ka priecājos, ka nepateicu Gērijam savu otro, privāto atbildi, jo man nāktos ņemt savus vārdus atpakaļ. Lai arī cik savāds viņa stāsts šķita sākumā, to bija pārsteidzoši viegli lasīt, tas pat bija aizraujošs. Gērija pierakstītās sarunas ar viņa negaidītajiem un tiešām neparastajiem garīgajiem pavadoņiem, Artenu un Pursahu, bija gudras, uzjautrinošas un bez glaimojošā pseidodziļuma, ko es biju pieradis lasīt tā saucamajos čenelinga materiālos. Vēl jo vairāk, nepavisam nelikās, ka sarakstītais veicinātu Gērija iedomību. Lai gan viņa biedri ne no šīs pasaules nežēlīgi bakstīja viņu par to, ka viņš ir pārgudrs slaists, tomēr gādīgi sniedza iedrošinājumu garīgajai disciplīnai, uz kuru tie viņu stingri virzīja.

Lasītāji drīz atklās, ka šī mācība ir zināma miljoniem cilvēku visā pasaulē moderna garīguma ceļveža veidā, ko sauc par *Brīnumu kursu* (*A Course in Miracles – ACIM*). Nav šaubu, ka Gērijs sazinājās ar mani, jo bija redzējis manus izdotos darbus par Kursu, ieskaitot *Pilnīga kursa vēsturi*, kas ir žurnālista pārskats par šīs mācības vēsturi, galvenajiem skolotājiem un virzītājiem, kā arī par tās kritiķiem un dažām šīs mācības izraisītām domstarpībām. Tāpat ir iespējams, ka Gērijs sazinājās tādēļ, ka neapzināti izprata mūsu psiholoģisko līdzību. Lai arī es nekādā ziņā neesmu slaists, kāds ir Renāra kungs, man pilnīgi noteikti piemīt tieksme uz pārgudrību.

Kā papildus materiāls Kursā principu apmācības ceļvedim, Gērija manuskriptam bija vēl kāda pamanāma īpašība: tas bija pilnībā nelokāms savā saistībā ar ACIM “tīra nedualisma” garīgo filozofiju, un tajā bija iekšēja, aktīva ticība piedošanai, piedošanai un vēl mazliet piedošanai, līdz tā kļūst par prāta nodarbi 24 stundas 7 dienas nedēļā. Lai arī ir bijušas dažas ļoti veiksmīgas grāmatas, kas balstās uz Kursā principu pirmatnējo pievilcību, tomēr populārākās no tām ir bijušas atšķaidītas versijas, kas bieži vien sajaucas ar vieglāk sagremojamiem Jaunā Laikmeta kustības un pašpalīdzības jēdzieniem. Es biju patīkami pārsteigts, ka Gērija manuskripts bija pilnībā uzticīgs gan rūditai metafizikai, gan nogurdinošai prāta treniņa mācībai, kas parasti skaidri un gaiši izceltas Kursā. Lai arī kas tie bija un no kurienes tie nāktu, Artens un Pursaha pavisam noteikti nebija jaunu, banālu semināru – kā sasniegt apgaismību nedēļā – sludinātāji.

Tāpēc, pirmo reizi lasot šo manuskriptu, es sāku domāt, ka tas tomēr ir pelnījis izdošanu – kaut gan argumentu pret tā izdošanu bija daudz vairāk, nekā sākumā biju domājis. Tas patiešām bija pārāk garš; tas bija rakstīts trīspuseņu sarunu formātā, kas vairākumam izdevēju liktu teikt

kategorisku “nē”; un visbeidzot, tas norādīja uz metafiziskiem avotiem, kas to pazemināja līdz Jaunā Laikmeta kustības līmenim, lai gan teksts būtu pārāk grūti saprotams daļai šo lasītāju.

Kamēr manas profesionālās raizes mainījās no manuskripta novērtējuma sniegšanas Gērijam uz vēlmi palīdzēt viņam atrast izdevēju, es sapratu, ka nespēju iedomāties nevienu izdevēju – ne lielu, ne mazu, kas uzņemtos šo projektu un neļautos ļoti pragmatiskajai vēlmei manuskriptu sadalīt, apspēlēt un padarīt to “populārāku”. No sarunām ar Gēriju es sapratu, ka viņš meklēja izdevēju, kas pilnībā saglabātu viņa darbu, paturot tā formātu un tematisko saturu. Es sliecos domāt, ka ikviens izdevējs, kurš uzņemtos izdot šo manuskriptu, ko sarakstījis nevienam nezināms autors, īsti nebūtu pie pilna prāta.

Un tad es iedomājos, ka *es* to varētu izdot.

Šī izvēle arī man liekas ironiska, tā kā neticu augstākiem skolotājiem, lielā mērā tāpēc, ka neviens tā arī nav parādījies manā šaurajā redzes lokā. Par spīti labumam, ko manā dzīvē ir devis *Brīnumu kurss*, es vienmēr esmu pretrunīgi vērtējis tā garīgo autorību. Lai arī cik šokējoši tas šķistu citiem ACIM mācekļiem, mani nekad nav interesējis, vai Jēzum Kristum vispār ir kāda saistība ar to. Kurša autentiskums manās acīs ir pierādīts, jo tas *strādā*, radot pozitīvas, dramatiskas izmaiņas manā un citu cilvēku dzīvēs, kurus esmu satīcis un intervējis – bet *ne jau tāpēc*, ka tas sludina dievišķus pirmavotus. Šādā noskaņojumā es patiesībā nonācu saskaņā ar Artenu un Pursahu, kuri šajā grāmatā Gērijam neatlaidīgi atkārtoja, ka svarīga ir vēstī ietvertā patiesība, bet ne vēstneša īpašības.

Savādā kārtā šis grāmatas vēstījums pie manis nonāca pareizajā laikā, lai es sev nostiprinātu Kurša mācības. Lasot Gērija manuskriptu, es nepārtraukti domāju: “*Ak tad par to tur bija runa*” vai “*Es biju aizmirsis par to*”, un “*Piedošana – interesanti, vai tā tiešām strādā?*”.

Kad es biju nonācis līdz manuskripta beigām, es sapratu, ka mani tas ietekmēja tieši tā, kā Gērija padomdevēji to paredzēja viņam pašam un lasītājiem nākotnē: kā iedvesmojošs, zināšanas atsvaidzinošs kurss nākotnes garīgumā. Es to raksturotu šādi, jo, par spīti strauji augošajai auditorijai kopš pirmās izdošanas 1976. gadā, *Brīnumu kursam* vēl joprojām ir salīdzinoši neliels sekotāju skaits, un domāju, ka tā tas arī paliks vēl vairākas paaudzes. Tā metafizika ir pārāk atšķirīga no tā, kam tic visa pārējā pasaule, un tā pārveidojošās mācības ir pārāk prasīgas, lai uz ilgu laiku kļūtu par masveida garīgās kustības pamatu. Tomēr Gērija skolotāji paredz, un es jūtu, ka viņiem ir taisnība, ka tāds laiks kādreiz pienāks.

Lai arī Kurss varētu šķist absolūts un nelokāms, viens no tā glābjošajiem principiem ir tāds, ka tas sevi uzskata tikai par vienu no “universālo zināšanu” versijām, akceptējot arī citus pasaules garīgos

un psiholoģiskos virzienus ar to dabiskajām zināšanām. Tomēr tas arī apgalvo, ka patiešām nopietns māceklis pa šo ceļu virzīsies daudz *ātrāk* nekā ar citām metodēm. Būdams garīgs pragmatīķis, es novērtēju šo pārdošanas trumpi.

Patiesībā Kursā regulāri parādās neveiklais mājiens, ka personas piedošanas uzdevumu atzišana un izpilde aiztaupīs “vairākus gadu tūkstošus” garīgās attīstības procesā. Tā kā nekad neesmu pārāk ticējis reinkarnācijai, es isti nezinu, kā uztvert *šo mājienu*. Tomēr man ir savāda sajūta, ka ar lēmumiem, kas pieņemti ACIM ietekmē, esmu aiztaupījis sev daudzas ciešanas nākotnē – lēmumus, kas ir saistīti ar pastāvīgu aizvainojumu, traucējošām dusmām un sevi ierobežojošām bailēm.

Pirms es nonācu saskarē ar Kursu, es noteikti nebiju ceļā uz dižu un aktīvu gudrību. Es sastapos ar šo īpatnējo zilo grāmatu tieši tad, kad tas man bija visvairāk vajadzīgs, un man ir prieks apgalvot, ka es neesmu vienīgais, kurš ir guvis labumu no manas nejaušās saskarsmes ar šo brīnumaino mācību. Esmu pārliecināts, ka es nebūtu sasniedzis vairākus tūkstošus lasītāju savām grāmatām, ja nebūtu uzsācis Kursu mācības.

Patiesībā es jutu nepārprotamu Kursu ietekmi, pieņemot lēmumu izdot pirmo šīs grāmatas izdevumu, un nepagāja ilgs laiks, lai man kļūtu skaidrs, ka visi ar šo manuskriptu saistītie riski atmaksājas. Grāmata ātri atrada uzticīgus lasītājus starp vairākiem tūkstošiem Kursu mācekļu, kā arī starp garīguma meklētājiem, kuri vēl nezināja par ACIM. Gadu pēc izdošanas zem *Fearless Books* vārda, projekts nonāca pie *Hay House*, lielākā neatkarīgā izdevēja ar nepārspējamu autoritāti mūsdienu garīguma literatūrā, kas ar savu entuziasmu un līdzekļiem ļāva grāmatai spert nākamo soli globālā izplatībā. Mēs abi ar Ēriju esam pateicīgi par jaunā izdevēja augstsirdību un neparasto elastību, kurš uzreiz piekrita, ka grāmatu jāatstāj oriģinālā formātā, nemainot saturu, stilu vai tās sniegtās provokatīvās mācības nozīmīgumu.

Šī grāmata neaizstāj *Brīnumu kursu*, tomēr esmu pārliecināts, ka tā daudziem kalpos par visaptverošu ieskatu vai radikālu šīs mācības pamatprincipu apskatu. Un lasītājiem, kuriem nav interese par Kursu, šajā grāmatā tāpat būs pietiekami daudz, par ko smieties, strīdēties vai brīnīties. Ja esat kaut nedaudz līdzīgi man, jūs sapratīsiet, ka šī grāmata nepavisam nav tas, ko jūs sagaidāt – tomēr tā ir ellīgs ceļojums. Kā Artens un Pursaha teiktu: lai jums ir jautri!

D. Patriks Millers
Fearless Books dibinātājs
2004. gada septembrī

Autora piezīme un pateicības

DZĪVOJOT Menas lauku teritorijā, man personiski bija vairākas tikšanās reizes ar diviem augstiem skolotājiem, vārdā Pursaha un Artens, kuri pēc kāda laika man atklāja, ka savās iepriekšējās dzīvēs bija Svētais Toms un Svētais Jūda. (Pretēji valdošajam uzskatam, šīs nebija šo apustuļu pēdējās dzīves.)

Mani viesi *neieradās*, lai popularizētu to pašu banālo garīgumu, kam lielākā daļa cilvēku jau tāpat tic. Tā vietā viņi atklāja visuma noslēpumus, apsprieda dzīves patieso jēgu, detalizēti aprakstīja *Toma evaņģēliju* un skarbi izskaidroja kāda apbrīnojama garīga dokumenta principus, kas ir izplatījies pa visu pasauli, lai ievadītu jaunu domāšanas veidu, kas kļūs par valdošo jaunajā tūkstošgadē.

Nav svarīgi ticēt šīm tikšanās reizēm, lai gūtu labumu no informācijas, ko sniedz šī grāmata. Tomēr es gribu norādīt uz niecīgo varbūtību, ka šādu grāmatu varētu sarakstīt tāds neizglītots lajs kā es, nebūdam augstāku skolotāju iedvesmots. Jebkurā gadījumā es ļauju lasītājiem pašiem izvēlēties, vai viņi tic grāmatas pirmavotam.

Es personīgi uzskatu, ka *Visuma pazušana* var būt lasāmviela, kas palīdz un ietaupa laiku cilvēkiem ar atvērtu prātu, kuri šobrīd atrodas uz garīgā ceļa. Kad būsiet iepazīnuši šo vēstījumu, jums liksies neiespējami – tāpat kā tas bija man – skatīties uz savu dzīvi vai uztvert visumu kā iepriekš.

Sekojošais teksts skar notikumus, kas risinājās laikā no 1992. gada decembra līdz 2001. gada decembra beigām. Tie tiek aprakstīti dialoga formā starp trīs runātājiem: *Gēriju* (tas esmu es), *Artenu* un *Pursahu*, abiem augstajiem skolotājiem, kuri parādījās man personīgi. Mans stāstījums nav izdalīts, ja vien tas nepārtrauc dialogu, un šajā gadījumā tas ir atzīmēts vienkārši kā **PIEZĪME**. Tekstā esošie vārdi slīprakstā, kurus jūs redzēsiet, norāda uz uzsvariem runātāju teiktajā. Lūdzu, ņemiet vērā, ka es neesmu būtiski mainījis dialogu tekstu, lai arī man bija grūti rediģēt šo materiālu un paciest dažas no infantilajām un nosodošajām

lietām, ko es grāmatā aprakstītajā laikā biju teicis. Atskatoties es sapratu, ka tikai tad, kad rakstīju pēdējās nodaļas, es patiešām biju nonācis pie piedošanas praktizēšanas.

Lai arī skolotāju sacītais, kas parādās grāmatas lappusēs, rakstītā formā varētu šķist skarbs vai kritisks, varu godīgi teikt, ka viņu *attieksme* vienmēr bija pilna maiguma, humora, pazemības un mīlestības. Analoģiski – labi vecāki zina, ka dažreiz ir nepieciešams stingri aizrādīt bērnam, lai viņš saprastu, un motivācija tad vienmēr ir pozitīva. Tāpēc, ja šīs diskusijas dažreiz šķiet mazliet paskarbas, jāatceras, ka tikai *manis paša* labā Artens un Pursaha tiši runā ar mani veidā, ko es saprotu, lai pakāpeniski mani virzītu tuvāk viņu mācības mērķim. Kā Pursaha teica, viņu stils bija veidots tā, lai es pievērstu uzmanību. Iespējams, tas arī visu izsaka.

Esmu centies darīt visu, lai šī grāmata būtu pareiza, taču es neesmu perfekts, un tāpēc arī šī grāmata nav tāda. Tomēr, ja šajās nodaļās ievērojat kādas faktu kļūdas, varat būt pārliecināti, ka tās ir manas, nevis manu viesu kļūdas. Pilnīgi atklāti runājot, man šķiet, jau iepriekš vajadzētu pateikt, ka esmu papildinājis dažas no diskusijām ar dialogiem, ko esmu atcerējies pēc notikušā. To es darīju ar Artenu un Pursahas svētību un iedrošinājumu, dažas no viņu norādēm iekļaujot šajās sarunās. Tādējādi šī grāmata ir uzskatāma par personisku projektu, kuru uzsāka un nepārtraukti vadīja viņi, arī tajos nedaudzajos gadījumos, kad teksts nav burtisks mūsu tikšanās reižu atstāsts.

Atsauces uz *Brīnumu kursu*, ieskaitot katras nodaļas ievada citātu, ir norādītas un uzskaitītas rādītājā grāmatas beigās. Nebeidzama pateicība Kursā Balsij, kuras patiesā identitāte šeit ir aprakstīta.

Dziļu pateicību izsaku arī sekojošiem cilvēkiem par daudzo gadu nodēriņajām sarunām un atbalstu: Čaitanijai Jorkai, Ailīnai Koine, Denam Štepenukam, Polam D. Renāram, Kārenai Renārai, Glendonam Kērtisam, Luīzai Flintai, Edam Džordanam, Betijai Džordanai, Čārlzam Hadsonam un Šeronai Salmonai.

Un visbeidzot, lai gan neesmu ar viņiem saistīts, es vēlos izmantot iespēju un pateikties Glorijai un Dr. Kenetam Vapņikiem, *Brīnumu kursa* fonda dibinātājiem Temekulā, Kalifornijā, jo liela daļa šīs grāmatas ir balstīta uz viņu darbiem. Lasītājs redzēs, ka mani viesi ieteica man arī kļūt par Vapņika mācības mācekli, un šī grāmata nevar palīdzēt, bet tikai atspoguļot visu manu mācību pieredzi.

[Grāmatā paustās domas ir autora personiskā interpretācija un izpratne, kurām nav obligāti jāsakrīt ar *Brīnumu kursa* autortiesību turētājiem.]

Gērijs R. Renārs

***Mammai un tētīm
Mēs neesam šķirti***

Ir tādi, kas Dievu ir sasnieguši tieši, neņemot vērā pasaulīgos ierobežojumus un perfekti atceroties savu patieso identitāti.

Tos varētu saukt par skolotāju Skolotājiem, jo, lai arī tie vairs nav redzami, pie viņiem ir iespējams vērsties.

Un viņi parādīsies, kad un kur tas būs vajadzīgs. Tiem, kurus šādas parādīšanās nobiedētu, viņi sniedz padomus. Neviens nesauks viņus veltīgi. Tāpat kā nav neviena, par kuru viņi nezinātu.¹

- BRĪNUMU KURSS

I. DAĻA

Čuksts tavā sapnī

1

Parādās Artens un Pursaha

*Komunikācija neaprobežojas ar nelielo
saziņas kanālu skaitu, ko atzīst pasaule.²*

1992. gada Ziemassvētku nedēļā es sapratu, ka jau aptuveni gadu mana dzīve un mans prāta stāvoklis pamazām uzlabojas. Iepriekšējos Ziemassvētkos man neklājās tik labi. Toreiz mani mocīja acīmredzamas dzīves raizes. Par spīti tam, ka biju pietiekami veiksmīgs profesionāls mūziķis, man nebija izdevies iekrāt naudu. Man bija grūtības manā jaunajā biržas māklera karjerā, un es biju iesaistījies tiesvedības procesā ar savu draugu un bijušo biznesa partneri, kurš, manuprāt, bija izturējies pret mani negodīgi. Tajā pašā laikā es vēl nebiju atguvies no bankrota procesa pirms četriem gadiem, kas bija nepacietības, neapdomīgu tēriņu un izgāzušos šķietami veiksmīgu investīciju rezultāts. Tolaik es to vēl nezināju, bet es biju nonācis karā ar sevi un biju zaudētāja lomā. Tāpat es toreiz nezināju, ka gandrīz visi cilvēki karo un zaudē, pat ja viņiem šķiet, ka uzvar.

Pēkšņi manī kaut kas ļoti mainījās. Trīspadsmit gadus es biju garīgos meklējumos, kuru laikā es iemācījos ļoti daudz, taču neveltīju laiku tam, lai pielietotu visu, ko apguvu, un tad pār mani nāca apjauta. “Manai dzīvei ir jāmainās,” es nodomāju. “Ir jābūt kaut kam labākam.”

Savam draugam, pret kuru biju uzsācis tiesvedību, es aizrakstīju, sakot, ka atsaucu savas prasības tiesā, lai atbrīvotos no konfliktiem, kas bija radušies manā dzīvē. Viņš man piezvanīja un pateicās, un

mēs sākām atjaunot mūsu draudzību. Galu galā, es uzzināju, ka tāds pats scenārijs dažādās formās bija noticis tūkstošiem reižu iepriekšējo desmitgažu laikā, kad konfliktējoši cilvēki nolika malā ieročus un pakļāvās augstākai gudrībai sevī pašos.

Tad es sāku censties praktizēt piedošanu un mīlestību, kā nu es to toreiz sapratu, parastās ikdienas situācijās. Es pat sasniedzu labus rezultātus un nonācu sarežģītās situācijās, it īpaši, kad kāds mani centās provocēt. Tomēr es jutu, ka dodos pareizajā virzienā. Šajā laika periodā es ar acu kaktiņiem sāku pamanīt gaismas uzplauksnījumus, vai citreiz tā apmirdzēja konkrētus priekšmetus. Šie kristāldzidrie gaismas uzplauksnījumi neaizklāja manu redzi pilnībā, bet koncentrējās konkrētās vietās. Es nesapratu, ko tas nozīmē, kamēr vēlāk man to neizskaidroja.

Šī gada laikā es regulāri lūdzos Jēzu, gudrības pravieti, kuru es apbrīnoju vairāk par jebkuru citu, lai viņš man palīdzētu. Es jutu neizprotamu saikni ar Jēzu, un savās lūgšanās es bieži viņam klāstīju, cik ļoti man gribētos atgriezties divus gadu tūkstošus senā pagātnē un kļūt par viņa sekotāju, lai patiešām uzzinātu, kā ir mācīties no viņa paša.

Tad 1992. gadā, Ziemassvētku nedēļā, kamēr es meditēju savā dzīvojamā istabā Menas štata laukos, ar mani notika kaut kas pavisam neparasts. Es biju pavisam viens, jo strādāju mājās un mana sieva Kārena regulāri brauca uz Levistonu. Mums nebija bērnu, tāpēc es varēju izbaudīt klusumu, ja neskaita periodisku mūsu suņa Nupijas ieriešanos. Kad mans prāts pamazām atgriezās no meditācijas, es atvēru acis un biju šokā, ieraugot, ka nebiju viens. Es pavēru muti, taču no tās nenāca ne skaņa, un blenzu uz vīrieti un sievieti, kas sēdēja man iepretim uz dīvāna, vērdamies manī ar patīkamiem smaidiem un gaišiem, caurbjūšiem skatieniem. Viņi nelikās bīstami; patiesībā viņi likās neparasti mierīgi, un mani tas iedrošināja. Pārdomājot šo notikumu, es brīnos, kāpēc man nebija izteiktu baiļu, jo šis pēc skata materiālās būtnes bija pēkšņi uzradušās no zila gaisa. Manu topošo draugu pirmā parādīšanās bija tik sirreāla, ka bailes pat nebija īsti atbilstošas.

Abi bija nedaudz vairāk kā trīsdesmit gadus veci un ļoti veselīgi. Viņu apģērbs bija stilīgs un mūsdienīgs. Viņi nepavisam neizskatījās pēc eņģeļiem, augstiem skolotājiem vai jebkurām citām dievišķām būtnēm, kādas es varētu iedomāties. No viņiem nenāca nekāda gaisma, un ap viņiem neblāzmoja aura. Ieraugot viņus kādā restorānā ēdam vakariņas, nevienam nenāktu prātā pievērst viņiem īpašu uzmanību. Tomēr es nevarēju neredzēt, ka viņi sēdēja uz mana dīvāna, un sapratu, ka vairāk skatījos uz skaisto sievieti nekā vīrieti. To pamanījusi, sieviete ierunājās pirmā.

PURSAHA: Sveiks, manu dārgo brāli. Es redzu, ka tu esi pārsteigts, tomēr ne gluži nobijies. Es esmu Pursaha, un šis ir tavs brālis Artens. Mēs tev parādāmies kā simboli, kuru vēsts tev palīdzēs atvieglot visuma pazušanu. Es saku, ka mēs esam simboli, jo *jebkas*, kas pieņem formu, ir simbolisks. Vienīgā patiesā realitāte ir Dievs jeb tīrais gars, kas Debesīs ir sinonīmi, un Dievs jeb tīrais gars nepieņem nekādu formu. Tāpēc Debesīs nepastāv sieviešu vai vīriešu dzimumi. Jebkura forma, ieskaitot tavu paša ķermeni, kas tev ir dots šajā viltus uztveres visumā, pēc definīcijas ir kā cita simbols. Tāda arī ir patiesā otrā baušļa nozīme: "Tev nebūs Dieva, sava Kunga, vārdu nelietīgi valkāt."^[*]

Lielākā daļa Bībeles mācekļu vienmēr ir uzskatījuši šo bausli par noslēpumainu. Kāpēc gan Dievs nevēlētos, ka cilvēki veido Viņa tēlus? Mozus domāja, ka mērķis bija nepieļaut pagānisku elku pielūgšanu. Patiesā nozīme ir tāda, ka cilvēkiem nevajadzētu veidot Dieva tēlus, jo Dievs *nav* nekāds tēls. Šī ideja ir būtiska tam, par ko mēs tev stāstīsim turpmāk.

GĒRIJS: Vai tu varētu to atkārtot?

ARTENS: Mēs atkārtosim savu teikto pietiekami bieži, lai tu spētu saprast, Gērij, un viena no lietām, ko tu pamanīsi – mēs arvien vairāk un vairāk runāsim tavā valodas stilā. Faktiski mēs tev visu teiksim tieši un skarbi. Mēs domājam, ka esi pietiekami pieaudzis, lai tiktu ar to galā, un mēs neesam ieradušies tērēt laiku. Tu lūdzi Jēzum palīdzību. Viņš būtu priecīgs, ja varētu ierasties pats, taču šobrīd tas nav nepieciešams. Mēs esam viņa pārstāvji. Un lielākoties mēs Jēzu sauksim vienkārši par J. Viņš mums ir devis atļauju tā darīt, un mēs tev to izskaidrosim, kad būs pienācis īstais laiks. Tu gribēji zināt, kā bija mācīties no viņa pirms divtūkstoš gadiem. Mēs tur bijām un būsim priecīgi tev to pastāstīt, lai gan tu būsi pārsteigts, dzirdot, ka šodien ir vairāk priekšrocību būt par viņa mācekli nekā toreiz. Mēs tevi visu laiku izaicināsim tādā pašā veidā, kā J mūs toreiz izaicināja – gan pagātnē, gan nākotnē, kuru tu tā vēl šobrīd uztver. Mēs nebūsim pret tevi saudzīgi un nestāstīsim tikai to, ko vēlies dzirdēt. Ja vēlies, lai pret tevi izturas kā pret bērnu, vari doties uz atrakciju parku. Ja esi gatavs, ka pret tevi izturas kā pret pieaugušu cilvēku, kuram ir tiesības zināt, kāpēc visumā nekas nevar pastāvēt ilgstoši, tad ķersimies pie lietas. Mēs tev mācīsim gan par situācijas cēloņiem, gan par izeju no tās. Tātad, ko teiksi?

**Mēs tev
parādāmies kā
simboli, kuru
vēsts tev palīdzēs
atvieglot visuma
pazušanu.**

GĒRIJS: Es nezinu, ko teikt.

ARTENS: Lieliski. Labi sagatavojies mācekļi, un vēlme mācīties ir vērtīga īpašība. Redzu, ka tev tāda ir. Tāpat es zinu, ka tev nepatīk daudz runāt. Šķiet, ka tu mierīgi varētu aizvadīt klosterī vairākus gadus un nepateikt neviena vārda. Tāpat tev ir ļoti laba atmiņa – tā tev noteikti noderēs vēlāk. Patiesībā mēs par tevi zinām visu.

GĒRIJS: Vai tiešām visu?

PURSAHA: Jā, visu. Tomēr mēs neesam šeit, lai tevi tiesātu, tāpēc nav jēga neko slēpt vai justies apkaunotam. Mēs šeit esam tikai tāpēc, ka šobrīd varam būt noderīgi. Izmanto mūs, kamēr mēs esam šeit. Vari jautāt visu, kas ienāk prātā. Tu prātoji, kāpēc mēs izskatāmies šādi. Atbilde ir tāda, ka mums patīk iederēties, lai arī kurp mēs dotos. Mēs gērbjamies laicīgā apģērbā, jo nepārstāvam nevienu reliģiju vai sektu.

GĒRIJS: Tātad jūs neesat Jehovas liecinieki? Viņiem es pateicu, ka mani neinteresē organizētas reliģijas.

PURSAHA: Mēs katrā ziņā esam Dieva liecinieki, taču Jehovas liecinieki pieturas vecajam uzskatam, ka Dieva Valstība būs uz zemes ar viņiem pašiem cildenos ķermeņos, izņemot dažus īpašos, kas būs pie paša Dieva, un tas nav tas, ko mēs mācām. Mēs apstrīdam citu mācības, taču tos netiesājam un cienām cilvēku tiesības ticēt, kam vien vēlas.

GĒRIJS: Tas ir diezgan forši, bet neesmu pārliecināts, vai man patīk doma, ka Debesīs nav ne vīriešu, ne sieviešu dzimuma.

PURSAHA: Debesīs nav atšķirību un nav pārmaiņu. Viss ir pastāvīgs. Tikai tādā veidā tās var būt pilnībā uzticamas, nevis haotiskas.

GĒRIJS: Vai tas nav nedaudz garlaicīgi?

PURSAHA: Gērij, ļauj man tev kaut ko pajautāt. Vai sekss ir garlaicīgs?

GĒRIJS: Noteikti nē.

PURSAHA: Tad iedomājies perfekta sekta orgasma pašu augstāko punktu, kas nekad nebeidzas. Tas turpinās mūžīgi, nemazinoties ne savā spēkā, ne savā nevainojamā intensitātē.

GĒRIJS: Es klausos.

PURSAHA: Fiziskais sekss pat ne tuvu nav Debesu neticamajai svētlaimei. Tā ir tikai necila imitācija izdomātai savienībai ar Dievu. Tas ir viltus elks, kas radīts, lai pievērstu uzmanību ķermenim un pasaulei, sniedzot nelielu labsajūtu, lai atgrieztos pie tā vēl un vēl. Tas ir līdzīgi kā ar narkotikām. Savukārt Debesis ir perfekta, neapprakstāma ekstāze, kas nekad nebeidzas.

GĒRIJS: Tas izklausās skaisti, taču tas neizskaidro to, ko ir

piedzīvojuši cilvēki tajā pusē – ārpusķermeņa ceļojumus, klīniskās nāves, saziņu ar aizgājējiem un tamlīdzīgi.

ARTENS: Tas, ko tu sauc par šo pusi un to pusi, patiesībā ir vienas un tās pašas iluzorās monētas abas puses. Tas viss ir uztveres visums. Kad cilvēka ķermenis šķietami pārstāj darboties un nomirst, prāts taču turpina darboties. Tev taču patīk skatīties filmas, vai ne?

GĒRIJS: Katram savs vaļasprieks.

ARTENS: Kad cilvēks pāriet no vienas puses uz otru – no dzīves uz nāves valsti vai atpakaļ ķermenī, tas ir līdzīgi kā skatīties kinoteātrī vienu filmu pēc otras. Taču šīs filmas nav nekas vairāk par virtuālo realitāti, kuru cilvēki kādreiz nākotnē piedzīvos un kurā viss būs šķietami īsts līdz pat tausti.

GĒRIJS: Tas man atgādina kādu rakstu par ierīci Masačūsetsas tehnoloģiju institūta laboratorijās, kurā var ielikt pirkstu un sajūst lietas, kuru tur patiesībā nav. Vai jūs runājat par šāda veida tehnoloģijām?

ARTENS: Jā, lielākā daļa izgudrojumu imitē darbības, ko veic prāts. Atgriežoties pie dzīvības un nāves cikla, kad cilvēks atkal atdzimst jaunā fiziskā ķermenī, tas visu aizmirst vai vismaz aizmirst lielāko daļu. Tas viss ir prāta triks.

GĒRIJS: Vai tu gribi teikt, ka visa mana dzīve ir tikai manā galvā?

ARTENS: Tas viss ir tikai tavā prātā.

***Korekcija parasti
nozīmē, ka tu
kaut ko salabo un
turpini izmantot.
Kad Svētais Gars
pabeigs salabot
viltus visumu, tas
vairs neeksistēs.***

GĒRIJS: Mana galva ir manā prātā?

ARTENS: Tava galva, tavas smadzenes, tavs ķermenis, tava pasaule, viss tavs visums, visi paralēlie visumi un jebkas, ko tu spēj uztvert, ir tikai prāta projekcijas. Tās visas simbolizē tikai vienu domu. Mēs vēlāk tev pateiksim, kas tā ir par domu. Vēl labāks veids, kā to visu saprast, ir iedomāties, ka viss visums ir tikai sapnis.

GĒRIJS: Draudziņ, tas viss ir pārāk pamatīgs un taustāms, lai būtu sapnis.

ARTENS: Gan mēs tev pateiksim, kāpēc tas šķiet pamatīgs un taustāms, bet sākumā tev ir jāzina galvenais. Nesteigsimies notikumiem pa priekšu. Tas, ko Pursaha vēlējās tev pateikt: neviens tev neprasa atteikties no visa, neko neiegūstot pretī. Tieši pretēji. Vēlāk tu sapratīsi,

ka patiesībā ne no kā neatsakies un preti iegūsti visu – tik fantastisku un svētlaimīgu stāvokli, ko pat nav iespējams aprakstīt vārdiem. Tomēr, lai sasniegtu šo esības stāvokli, tev ir jābūt gatavam pārdzīvot Svētā Gara korekcijas procesu.

GĒRIJS: Vai šī korekcija, par ko jūs runājat, ir jebkādā veidā saistīta ar politkorektumu?

PURSAHA: Nē. Politkorektums, lai arī cik labi domāts, tāpat ir uzbrukums vārda brīvībai. Tu sapratīsi, ka mēs esam pavisam brīvi savā sakāmajā. Mēs nelietojam vārdu *korekcija*, kā tas parasti pieņemts, jo korekcija parasti nozīmē, ka tu kaut ko salabo un turpini izmantot. Kad Svētais Gars pabeigs salabot viltus visumu, tas šķietami vairs neeksistēs.

Es saku, ka tas *šķietami* vairs neeksistēs, jo patiesībā jau nemaz neeksistē. Patiesais visums ir Dieva visums jeb Debesis – un Debesīm nav ne mazākās saistības ar šo viltus visumu. Tomēr pastāv veids, kā *uztvert* savu visumu, lai palīdzētu sev atgriezties īstajās mājās pie Dieva.

GĒRIJS: Jūs runājat par visumu tā, it kā tas būtu kaut kāda kļūda. Bet Bībelē ir rakstīts, ka Dievs radīja pasauli, un lielākā daļa tic, ka tā arī bija, nemaz nerunājot par citām pasaules reliģijām. Es un mani draugi domājam, ka Dievs radīja zemi, lai Viņš pats sevi varētu izzināt, kas, iespējams, atgādina Jaunā Laikmeta kustības ticību. Vai tad Dievs neradīja polaritāti, dualitāti un visus pretstatus šajā subjektu un objektu pasaulē?

PURSAHA: Īsi sakot, nē. Dievs neradīja dualitāti, un Viņš *neradīja* pasauli. Ja tā būtu bijis, tad, aizņemoties no Šekspīra dzīves apraksta, Viņš būtu “idiota stāsta” autors. Bet Dievs nav idiots. Mēs tev to pierādīsim. Viņš var būt viens no diviem. Vai nu Viņš ir nevainojama Mīlestība, kā to saka Bībele, nejausi norādot uz patiesību, vai arī Viņš ir idiots. Nevar būt abi divi. Arī J nebija idiots, tāpēc viltus visums viņu nepieņēma. Mēs tev pastāstīsim par viņu vairāk, taču negaidi oficiālo versiju. Vai atceries stāstu par pazudušo dēlu?

GĒRIJS: Protams. Tomēr atgādiniet.

PURSAHA: Paņem savu Jauno Derību un nolasi mums to; tad mēs tev kaut ko paskaidrosim. Bet nelasi pēdējo rindkopu.

GĒRIJS: Kāpēc nelasīt to?

ARTENS: Tā ir vēlāk pielikta klāt, kad stāsts bija mutvārdu tradīcijā izplatījies. Un tad to vēl izmainīja ārsts, kurš pierakstīja Lūkas evaņģēliju un Apustuļu darbus.

GĒRIJS: Norunāts. Pierādījumu trūkuma dēļ tagad attaisnošu. Vai revidētā standarta versija būs pietiekami laba?

ARTENS: Jā, būs gana laba. Atver Lūkas evaņģēliju 15:11.

GĒRIJS: Labi. Šajā vietā runā Jēzus?

ARTENS: Jā. Bībelē Jēzus nerunā daudz un, kad tomēr runā, tad bieži vien tiek nepareizi citēts. Jau pašā sākumā visi viņu citēja nepareizi un nesaprata, arī mēs. Mēs gan viņu sapratām labāk par daudziem citiem, tomēr mums vēl bija ļoti daudz jāmācās. Šobrīd mēs ar tevi runājam ar krietni lielākām zināšanām. Bet J bieži tika nepareizi citēts un pielāgots individuāliem stāstījumiem, kas vēlāk kļuva par vispārpieņemtiem evaņģēlijiem. Tajā laikā tie bija populāri stāsti. Jēzus neteica visu, kas minēts šajās grāmatās, bet gan tikai daļu no tā; tāpat arī Jēzus nedarija visu, kas rakstīts grāmatās, bet gan tikai daļu.

GĒRIJS: To jūs domājat līdzīgi filmām, kuras it kā ir balstītas uz patiesiem notikumiem, lai gan lielākā daļa ir safabricējums?

ARTENS: Jā, tieši tā. Otro Jaunās derības daļu gandrīz pilnībā ir sarakstījis apustulis Pāvils, kuram gribējās izpatikt sabiedrībai, bet kura mācība nebija gluži tāda pati kā J. Neviens no Bībeles autoriem nemaz nebija ticies ar J, izņemot Marka evaņģēlija autoru, kurš šīs tikšanās laikā vēl bija tikai bērns. Palasi Jāņa atklāsmes grāmatu. Tā lasās tāpat kā Stīvena Kinga stāsti. Iedomājies, attēlot J kā bruņinieku vadoni baltā zirgā, apģērbtu drēbēs, kas izmērcētas asinīs! Nē, viņš *nav* garīgais cīnītājs – vārdi, kas pretrunā viens otram, ja kas tāds jebkad bija.

GĒRIJS: Ja neiebilstat, gribu vēl ko pavaicāt, pirms lasu stāstu.

PURSAHA: Aiziet, mēs nesteidzamies.

GĒRIJS: Vai tad uzskats, ka Dievs nav radījis pasauli, nav raksturīgs gnosticismam?

ARTENS: Uzskats kā tāds noteikti nav nācis no gnosticisma, jo tas pastāvēja jau pirms tam citās filozofijās un reliģijās. Cik zināms par gnosticisma sektām, viņu ticība un uzskats, ka Dievs nav radījis šo nožēlojamo pasauli, ir patiess, tomēr viņi pieļāva to pašu kļūdu, ko gandrīz visi pārējie: viņi šo nepareizo pasauli padarīja psiholoģiski reālu sev. Viņi to redzēja kā ļaunumu, ko nicināt. Savukārt J redzēja pasauli tāpat kā Svētais Gars: kā izcilu piedošanas un pestīšanas iespēju.

GĒRIJS: Tad man nevajadzētu pretoties pasaulei, bet meklēt veidus, kā to izmantot, lai rastu iespēju nokļūt mājās?

PURSAHA: Tieši tā. Malacis. J vienmēr teica: “Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: aci pret aci un zobu pret zobu. Bet es jums saku: jums nebūs pretim stāvēt ļaunumam.” Mums viņa teiktais likās kā šokējoša un tieša Vecās Derības apstrīdēšana, bet tā arī bija atbilde uz tevis nupat uzdoto jautājumu. Lai vairāk uzzinātu par J attieksmi, varbūt tagad tomēr izlasi stāstu?

GĒRIJS: Labi. Esmu nedaudz ierūsējis, bet lai iet.

Kādam cilvēkam bija divi dēli. Un jaunākais sacīja tēvam: tēvs, dod man piekrītošo mantas daļu! – Tad viņš starp tiem sadalīja mantu. Un pēc dažām dienām, saņēmis visu, jaunākais dēls aizgāja uz tālu zemi un tur izšķieda savu mantu, palaidnīgi dzīvodams. Kad nu viņš visu bija izšķērdējis, tai zemē izcēlās liels bads, un viņam sāka pietrūkt. Tad viņš nogāja un piemētās pie kāda tās zemes pilsoņa; tas to sūtīja savā tīrumā cūkas ganīt. Un viņš būtu bijis priecīgs dabūt sēnalas, ko cūkas ēda, lai ar tām pildītu savu vēderu, bet neviens viņam tās nedeva. Tad viņš, pie atziņas nācis, sacīja: cik algādžu nav manam tēvam, kuriem maizes papildnam, kamēr es te mirstu badā. Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu; pieņem mani par vienu no saviem algādžiem! Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Bet, viņam vēl tālu esot, viņa tēvs to ieraudzīja un tam kļuva viņa zēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja. Bet dēls tam sacīja: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu. Bet tēvs pavēlēja saviem kalpiem: atnesiet ātri vislabākās drēbes un apģērbiet to, mauciet viņam pirkstā gredzenu un kurpes kājās; atnesiet baroto teļu un nokaujiet to, lai ēdam un liksmojamies, jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts. – Un viņi sāka liksmoties.

ARTENS: Gērij, paldies tev. Stāsts vēl joprojām ir gana labs, lai gan varu apstiprināt, ka tas daudz labāk izklausījās aramiešu valodā. Protams, J lietoja klausītājiem saprotamus simbolus, tomēr vēl ir iespējams daudz mācīties, aplūkojot stāstu no neietekmēta viedokļa.

Pirmkārt, tev ir jāsaprot, ka dēls netika izsviests ārā no mājām; viņš bija pietiekami vientiesīgs, lai domātu, ka aizies un viens pats dzīvos labāk. Tā bija J atbilde uz mītu par Ēdenes dārzu. Dievs nepadzina cilvēkus no paradīzes, un Viņš nekādā veidā, formā vai veidolā nav atbildīgs par cilvēku rīcību, kamēr tie ir projām no Viņa.

Nākošais, ko tev vajadzētu ievērot, ir tas, ka dēls iztērēja savus ierobežotos līdzekļus un izjuta trūkumu – stāvokli, kāds nepastāv debesīs. Būdamš šķietami atdalīts no sava pirmsākuma, viņš pirmo reizi piedzīvoja trūkumu. Mēs vēlreiz kopā ar tevi pievērsīsimies šai tēmai,

kad uzskatīsim, ka tas ir nepieciešams. Vēlreiz atkārtāju, viņš ir šķietami atdalīts no sava pirmsākuma, jo mēs runājam par kaut ko tādu, kas tikai *šķietami* notika, taču ne realitātē. Mēs saprotam, ka šobrīd tev to ir grūti saprast, un centīsimies izskaidrot laika gaitā.

Tagad, kad dēls ir piedzīvojis trūkumu, viņš to cenšas aizpildīt, pievienojoties citam tās zemes pilsonim. Tas simbolizē centienus atrast savu problēmu risinājumu ārpus sevis, un tas vienmēr nozīmē kādu īpašu attiecību veidošanu. Šie mūžīgie un bezcerīgie mēģinājumi atrast risinājumu kaut kur citur turpinās, līdz tāpat kā pazudušais dēls *nonāc pats pie sevis*. Tad dēls saprot, ka vienīgais jēgpilnais risinājums viņa problēmai ir atgriezties tēva mājās, un šī mērķa sasniegšana viņam kļūst par svarīgāko lietu pasaulē.

Šeit mēs nonākam pie stāsta būtības: pastāv atšķirība starp to, kā dēls sevi uztver, un to, kā Tēvs viņu uztver. Dēls *domā*, ka viņš ir grēkojis un ka nav pelnījis saukties par sava tēva dēlu. Tomēr mīlošais tēvs to pat negrasās uzklaut. Viņš nav dusmīgs un atriebīgs un ne mazākajā mērā nav ieinteresēts sodīt savu dēlu. Tieši tāds patiesībā ir Dievs! Viņš nedomā tāpat kā cilvēki, jo Viņš nav cilvēks. Stāsts ir metaforisks. Dieva Mīlestība *steidzas* sagaidīt savu dēlu. Dievs zina, ka Viņa dēls ir vienmēr nevainīgs, jo tas *ir* Viņa dēls. Lai arī kas notiktu, nekas nespēs to mainīt. Pazudušais dēls atgriežas dzīvē. Viņš vairs nav pazudis trūkuma, iznīcības un nāves sapņos. Ir laiks svinēt.

GĒRIJS: Nav gluži tā, ka tas neizklausās loģiski, tomēr man ir pāris iebildumi. Pirmkārt, par to, ka viss visums ir pazudušā dēla, nevis Dieva atbildība. Pasaule, daba un cilvēka ķermenis man liekas kaut kas diezgan satriecošs. Es neesmu gluži akls optimists, tomēr pasaulē pastāv daudz skaistuma, kārtības un sarežģīta smalkuma, kas, manuprāt, ir Dieva pirksts. Otrkārt, ja es citiem cilvēkiem sāktu stāstīt, ka Dievs nerādīja pasauli, man liekas, ka citi mani uzskatītu par tikpat triviālu kā pirdienu liftā.

ARTENS: Pa priekšu tiksīm galā ar tavu pirdienu. Patiesībā tev nevienam nekas nav jāsaka. Tev būs pavisam viegli praktizēt tādu garīgumu, par kādu mēs runāsim, nestāstot citiem. Tas viss būs tikai starp tevi un Svēto Garu jeb J, vienalga, kā tu to vēlies saukt. Vienīgā atšķirība starp abiem ir tāda, ka pirmais ir abstrakts, bet otrais – konkrēts. Patiesībā tie ir viens un tas pats, un darbs tavā prātā tiks darīts kopā ar viņiem.

**Kārtējā reliģija
pasaulei ir tikpat
nevajadzīga
kā vēl lielāks
caurums
ozona slānī.**

Šī mācība nekādā mērā nav centieni glābt pasauli, kas reāli tāpat nepastāv. Tu spēj glābt pasauli, koncentrējoties uz *savām* piedošanas mācībām. Ja katrs koncentrētos uz savām piedošanas mācībām, nevis uz citu vai kopējām, pazudušais dēls dažu minūšu laikā būtu mājās Ņujorkā. Tomēr tas nenotiks līdz pat pašām beigām. Mēs runāsim arī par laiku, un tu redzēsi, ka nekas šajā visumā nav tāds, kā tas izskatās. Jebkurā gadījumā, *tev* nebūs jāgaida. Tev ir laiks, tomēr tikai tad, ja vēlies sekot Svētā Gara domāšanas sistēmai, nevis veltīgi tērēt laiku, cenšoties ietekmēt planētu.

Pasaulei nav vajadzīgs vēl viens Mozus, un J nekad nav bijis nodoma aizsākt kārtējo reliģiju. Gan tad, gan šodien kārtējā reliģija pasaulei ir tikpat nevajadzīga kā vēl lielāks ozona caurums. J bija sākotnējais sekotājs tādā ziņā, ka galu galā viņš uzklauzīja tikai Svēto Garu. Jā, viņš dalījās savā pieredzē ar mums, tomēr viņš zināja, ka mēs spējam saprast tikai daļu viņa gudrības, bet ka kādu dienu mēs iemācīsimies tāpat kā viņš.

Un tā saucamo visuma skaistumu un sarežģīto smalkumu varu salīdzināt ar gleznu, kas uzgleznota uz bojāta audekla ar sliktām krāsām, un, līdzko tā būs pabeigta, tās krāsa sāks plaisāt, attēls sāks izbalēt un sairt. Cilvēka ķermenis šķietami ir fantastisks sasniegums – kamēr ar to kaut kas nenoieta greizi. Man tev nebūtu jāatgādina, kā izskatījās tavu vecāku ķermeņi, pirms to pasaulīgās dzīves beidzās.

GĒRIJS: Es būtu pateicīgs, ja man to neatgādinātu.

ARTENS: Tavā visumā nav nekā, kas nebeigtos ar sabrukumu un nāvi, un šeit neeksistē nekas, kas varētu izdzīvot, kaut kam citam neejot bojā. Jūsu pasaule ir apbrīnojama, līdz cilvēks iemācās to *kārtīgi* apskatīt. Tomēr cilvēki nevēlas to kārtīgi apskatīt, ne jau tikai tāpēc, ka tad tā vairs nebūtu skaista, bet gan tāpēc, ka pasaule ir domāta, lai aizsegtu cilvēku zemapziņas domāšanas sistēmu, kura nosaka viņu dzīvi, taču par kuru viņiem nav ne jausmas. Tāpēc tev kādu laiku nāksies kārtīgi pastrādāt un dot mums iespēju tev izskaidrot, lai tu saprastu galveno ideju.

GĒRIJS: Varbūt par ļaunu nenāks dot jums iespēju, taču nevainojiet mani, ja būšu skeptisks. Mans brālēns ir mācītājs, un viņš visticamāk teiktu, ka jūs esat Sātana, nevis Dieva liecinieki.

PURSAHA: Cik paredzami. J regulāri tika apvainots zaimošanā. Tas pat ir minēts Bībelē. Es varu galvot, ka, ja viņš dzīvotu šeit un tagad, viņu vainotu tieši par to pašu – un to darītu kristieši. Nedomā, ka mēs izvairīsimies no ķecerības vai zaimošanas vairāk, nekā to darīja pats J. Tomēr no mums tu *vari* gaidīt godīgumu un tiešumu. Daudzi cilvēki vēlas, lai ar viņiem apietas maīgi, bet daudzi spēj paciest bliezienus pa galvu, gluži kā senajās dzen apmācībās. Mums nav grūti sapurināt

cilvēku skeletus. Mums neinteresē, ko cilvēki par mums domā. Mēs esam skolotāji, nevis politiķi. Mums nav cilvēkiem jāpielien, lai tiem pret mums būtu siltas un pūkainas jūtas, tā vietā, lai kaut ko iemācītos. Mums nav nepieciešams cilvēku apstiprinājums mūsu teiktajam. Mums nav nepieciešams būt populāriem. Mums nav vajadzības manipulēt ar veidola līmeni, lai varētu radīt muļķa, kas šķietami iet mūsu ceļu, izdomājumus. Mūsu izturēšanās ir mierīga, taču mūsu ziņojums būs skarbs.

Mēs piedāvājam garīgo principu izklāstu, nevis to aizstājējus. Mūsu vārdi ir tikai palīglīdzekļi mācībai. Mūsu mērķis ir tev palīdzēt saprast konkrētas idejas, lai Svētais Gars tev būtu pieejamāks mācību laikā un ikdienas darbībās.

Mēs jau tev teicām, ka runāsim par pagātņi. Pēc tam mēs runāsim par J jaunajām mācībām, kuras līdz šim nebija iespējams saprast. Ir kāds garīgs dokuments, par kuru tu, Gērij, dzirdēji 80. gadu sākumā no kāda cita *Erharda apmācību semināra* sešu dienu kursa dalībnieka. Toreiz tu no tā neko neizlasījī, un tas šoreiz nav svarīgi, taču tu no tā mācīsies tuvāko nedēļu laikā. Šī mācība radusies tavas dzīves laikā, taču tu sapratīsi, ka tā nav no šīs pasaules. Tā izplatījusies daudzās valstīs un ir bijusi arī nepareizi izprasta un tulkota, gluži tāpat kā J vēsts tika sagrozīta pirms diviem tūkstošiem gadu. Tas bija sagaidāms. Tomēr mēs tev palīdzēsim uzsākt šo metafizisko meistardarbu uz pareizā ceļā, lai tu to varētu izprast daudz labāk.

GĒRIJS: Man prieks, ka jums šķiet, ka visu zināt, ieskaitot manu nākotni, tomēr es pats izvēlēšos, ko mācīšos un kad pie tā ķeršos klāt. Es vienmēr esmu domājis, ka Jēzus ir labs, un jūs par viņu tiešām daudz runājat. Lielākā daļa manu Jaunā Laikmeta kustības draugu nepiemin viņu pārāk bieži. Citreiz pat rodas sajūta, ka viņš viņus apkauno. Ko jūs par to sakāt?

ARTENS: Ne jau J viņiem nepatīk. Viņiem nepatīk uz uzvedību balstītā J Bībeles versija, kas viņiem ir uztipta visu dzīvi. Ir arī vēl viens iemesls, pie kura mēs nonāksim vēlāk, bet vai tiešām vari vainot draugus par apmulsumu saistībā ar J? Kristietība ir tik pretrunīga, ka veicina mācības, kas ir diametrāli pretējas viena otrai. Kā lai cilvēki ar to tiek galā? Vienā brīdī cilvēkiem nāksies pārstāt novelt vainu uz J par absurdajām lietām, ko kristietība ir darijusi un turpina darīt J vārdā. Viņam ar šīm muļķībām ir tieši tikpat liela saistība kā Dievam ar šo pasauli.

GĒRIJS: Tas, ko jūs man stāstāt, patiešām ir diezgan radikāli.

ARTENS: Un tagad mēs tikai esam sākuši. Pēdējās desmitgadēs ir sarakstītas vairākas ļoti populāras un, domājams, netradicionālas grāmatas, kuras – gluži kā visas pasaules lielākās reliģijas – ir rakstītas tā, it kā nāktu no paša Dieva vai Svētā Gara, lai gan to mācības patiesībā

atspoguļo ļoti parastu garīgās apziņas līmeni. Visiem nolūkiem un mērķiem domātais duālisms – ko mēs pārrunāsim turpmākās tikšanās reizēs – ir visas pasaules domāšanas līmenis, pat lielākai daļai to cilvēku, kuri seko neduālisma garīgajiem ceļiem. Lai gan ir tiesa, ka Svētais Gars ar visiem cilvēkiem darbojas tādos veidos, kurus viņi var saprast – tieši tāpēc visi garīgie ceļi ir nepieciešami, tas ir viens no mūsu izaicinājumiem tev, ka jebkurā gadījumā duālisma mācības agrāk vai vēlāk nonāk līdz pusduālisma mācībām, neduālisma mācībām un galu galā līdz *tīram* neduālismam, ja cilvēks vēlas nonākt pie Dieva Mīlestības. Ja tas izklausās sarežģīti, esi drošs, ka tas patiesībā ir ļoti vienkārši un tev tiks izstāstīts saprotamā un secīgā veidā.

***Tava labā pieredze
šajā pasaulē
šķiet tikai laba
salīdzinājumā ar
slikto. Galu galā, tu
sapratīsi, kas tas
viss ir tikai triks.***

Daudzi tavas paaudzes cilvēki iedomājas, ka viņi tūlīt pat aizlidos prom no šīs planētas. Diemžēl tas nemaz nav tik vienkārši. Ja cilvēks varētu pavisam viegli aizlaisties prom uz Nekurnekadzemi, tad pilnīgi visi jau piedzīvotu Valstību. Tomēr tava pieredze ir tāda, ka esi šeit, citādāk tu nepiedzīvotu to, ka tu *esi* šeit. Un pastāv liela problēma, kas aizkavē tavus draugus un par kuru Jaunā Laikmeta kustības autori viņiem nestāsta.

Iespējams, pati nepamanītākā kļūda, kas piemīt visām reliģijām un filozofijām, ieskaitot Jaunā Laikmeta kustības modeļus, ir nespēja saprast, ka, lai arī tādām lietām kā pozitīva domāšana, dzīvošana “tagadnē”, lūgšana, ticības apliecināšana, negatīvu domu noliegšana un slaveni runātāju klausīšanās īslaicīgi var būt pozitīva ietekme, tās *nespēj* atbrīvot to, kas ir iesprostots viņu zemapziņas dziļumos. Cilvēku zemapziņa, pret kuru cilvēki ir pilnībā nevērīgi, citādi tā *nebūtu* zemapziņa, ir pakļauta neveselīgai domāšanas sistēmai, kas ir kopīga gan kolektīvā, gan individuālā līmenī visiem, kas nonāk šajā viltus visumā – citādi tie nemaz nebūtu šeit ieradušies. Tas tā arī paliks, līdz tu savas domas apzināsies, pareizi piedosi, atbrīvosi Svētajam Garam un aizvietosi ar Viņa domāšanu. Līdz tam *slēptā* ticība turpinās dominēt un nostiprināties iepriekš noteiktā veidā. Pasaule vienkārši darbojas kā simbolisks scenārijs, kam ir piekrituši visi šeit esošie, pat pirms viņi te it kā ieradās.

GĒRIJS: Jums nav mani jāpārlicina, ka šī pasaule dažreiz ir briesmīga. Bet kā ir ar labajām lietām? Mums visiem ir bijuši labie laiki.

ARTENS: Tava labā pieredze šajā pasaulē šķiet laba tikai salīdzinājumā ar slikto. Salīdzinājums nav pareizs, jo ne labā, ne sliktā pieredze *nav* Debesu ietvaros. Galu galā, tu sapratīsi, ka tas viss ir tikai triks, ko tev uzspiež tava uztvere – ko tu neapšaubāmi vērtē ļoti augstu. Tu neklausītos savā zemapziņas domāšanas sistēmā, ja tā neslēptos un nemelotu tev, jo tā ir šķietami nicināma un klausīties tajā ir tik sāpīgi, ka tu pats drīzāk bēgtu prom no tās, ja varētu to kārtīgi izpētīt. J var palīdzēt to izpētīt. Viņš var tev parādīt veidus, kā padarīt savu zemapziņu apzinīgu līdz tādām limenim, par kādu Freids pat nevarēja iedomāties. Tāda būs mūsu tālāko sarunu jēga, taču mums vispirms ir jāparrunā citas lietas.

GĒRIJS: Vai jums ir vēl kas iedrošinošs, ko man pateikt?

PURSAHA: Protams, ja tu vēlies doties mājās. J stāv pie patvēruma durvīm, sauksdams tevi iznākt ārā un pievienoties viņam, un tu centies viņu ievilk atpakaļ iekšā. Tāda kārtība pasaulē bija pirms diviem tūkstošiem gadu, un tāda kārtība pastāv vēl šodien. Pirmais cilvēks, kurš pateica, ka, jo vairāk lietas mainās, jo vairāk tās kļūst vienādas, trāpīja universālajai naglai uz hologrāfiskās galvas. Tomēr *pastāv* izeja, un *tam* vajadzētu būt pietiekamam iedrošinājumam.

ARTENS: Palīdzot tev, mēs nedosim tev tā saucamās visu laikmetu zināšanas, par ko mīl runāt tava laika garīgie burvji. Tu iemācīsies, ka gandrīz viss, ko pasaule uzskata par visu laikmetu gudrību, patiesībā ir pārņemta ar sevi. Frāze “Visuma dievišķais prāts” pati par sevi ir atmetama. Tu iemācīsies, ka mazuļi *nepiedzimst* kā baltas papīra lapas vai ar dabisku tieksmi uz mīlestību un netiek vēlāk samaitāti plašajā pasaulē, un tu uzzināsi, ka, ja vēlēties atgriezties pie Dieva, tev nāksies kārtīgi pastrādāt – ne jau pastrādāt fiziskajā pasaulē, bet gan savā prātā. Visu šo laiku tev šķitīs, ka mēs ļoti daudz tiesājam. Un tam ir labs iemesls. Vienīgais veids, kā mēs tevi varam apmācīt, ir norādīt uz kontrastu starp Svētā Gara domāšanu un pasaules domāšanu. Viņa spriedums ir pamatots, un tas ved pie Dieva. Tavs spriedums ir vājš, un atved tevi šeit atkal un atkal.

PURSAHA: Mūsu sarunu laikā tu atklāsi, kas tu patiesībā esi; kā tu šeit nokļuvi; kāpēc tu un citi cilvēki izturas un jūt tieši tā, kā to darāt; kāpēc Visums atkārtoti vienus un tos pašus modeļus atkal un atkal; kāpēc cilvēki slimo; iemeslus visām neveiksmēm, negadījumiem, atkarībām un dabas katastrofām; patieso iemeslu pasaulē esošajai vardarbībai, noziegumiem, kariem un terorismam; vienīgo jēgpilno risinājumu visām šīm lietām; un kā to pielietot dzīvē.

GĒRIJS: Ja jūs tiešām man to visu pateiksiet, dabūsiet balvu.

PURSAHA: Ir tikai viena balva, par kuru ikvienam būtu jāinteresējas.

GĒRIJS: Debesis?

ARTENS: Jā. Tu esi dzirdējis, ka patiesība tevi atbrīvos. Tā ir taisnība, taču neviens tev nepasaka, kas tā patiesība īsti ir. Tu esi dzirdējis, ka Debesu Valstība ir tevī pašā. Tā arī ir patiesība, taču neviens tev nepasaka, kā tur nokļūt. Ja viņi to varētu izdarīt, vai tu klausītos? Cilvēku tu vari aizvest līdz ūdenim, bet nevari likt viņam padzerties. Mēs tev parādīsim ūdeni, bet tikai tu pats varēsi no tā dzert, ja vien būsi gatavs garīgumam, kas, tāpat kā patiesība, nav no šī visuma.

Viena no galvenajām atšķirībām starp J un šīs pasaules mācībām ir šāda: pasaules mācības ir sadalīta, nezinoša prāta veidojums. Ja tev tas ir, tas ir kompromiss; un, ja ir kompromiss, vairs nav patiesības.

Ar mums tu nevarēsi rast kompromisu, un tev tas ne vienmēr patiks. Un tas nav svarīgi. Ja mēs tev dotu visu, ko tu domā, ka vēlies, tu pēc mēneša meklētu jau kaut ko citu. Tev nevajag mūs, lai justos apmierināts šajā Visumā, kas nav tā ieejas maksas vērts un nekad nebūs.

Pastāv kaut kas, par ko tiešām justies labi. Ar Dieva ātrumu mēs devāmies ceļā uz mājām. Mūsu mērķis tagad ir tev palīdzēt atrast savu ceļu. Mēs drīzumā atgriezīsimies pie tevis uz otro no mūsu septiņpadsmit tikšanās reizēm. Mūsu nākamā saruna būs visilgākā, un līdz tam tev vajadzētu apdomāt, ka, ja mācība, ko šobrīd dzirdi, patiešām nāk no gara, tad vajadzētu būt skaidram, ka izteiktie principi nenāk no cilvēkiem vai no visuma – jo ir to abu korekcija.

2

J apakšzeme

Esiet modri uz to Kungu un Viņa Valstību.¹

ARTENS un Pursaha mirkli pazuda, un man galvā griezās miljoniem domu. Vai tas viss patiešām notika? Vai tā bija halucinācija? Vai viņi kādreiz atgriezīsies? Man pat neienāca prātā paprasīt, kā viņi šeit nokļuva un kas viņi tādi bija. Vai viņi bija eņģeļi, augstie skolotāji, ceļotāji laikā vai kas cits? Un visnesaprotamāk – kāpēc viņi parādījās un pasniedza metafiziskas mācības tieši man – parastam čalim ar nelielu interesi par garīgumu, kurš pat nekad nebija studējis augstskolā?

Es uzreiz nolēmu, ka nevienam neteikšu par notikušo, pat ne Kārenai. Tobrīd viņas darbs jau tā bija stresa un izaicinājumu pilns un prasīja no viņas ievērojamu koncentrēšanos. Šajā brīdī viņai noteikti nebija jāzina, ka es spēlēju Žannu d'Arku ar dzīvajām lellēm.

Tomēr es uzticējos savam sunim Nupijai, uz kuru es vienmēr varēju paļauties, ka viņa nesāks mani tiesāt. Tad es mēģināju iepauzēt, atpūsties un saprast, vai šī dzīves epizode bija tikai pārlietas meditēšanas izraisīta maldinoša ilūzija vai mani viesi tomēr parādīsies vēlreiz.

Tajā naktī, kad Kārena jau bija aizmigusi, es vairākas stundas nogulēju nomodā, domādams par lietām, ko mani viesi man bija stāstījuši. Manī bija dabiska pretestība pret domu, ka Dievs nav radījis šo pasauli, jo visu mūžu man tā bija mācīts, tomēr, arvien vairāk par to domājot, es sapratu, ka tā ir atbilde uz daudziem iepriekš neatbildētiem jautājumiem. Es vienmēr prātoju, kā Dievs var pieļaut, ka pasaulē ir tik daudz sāpju, ciešanu un briesmu un ka labiem cilvēkiem bieži nākas ciest visistāko

elli. Ja tas, ko Artens un Pursaha teica, bija patiesība, tas nozīmēja, ka Dievam ar to nebija nekādas saistības. Manās acīs tas Dievu padarīja mazāk biedējošu. Aizmiegot es turpināju prātot, vai ticēšana, ka Dievs nav vainojams šīs pasaules radīšanā, būtu necieņa pret Dievu – vai tikai necieņa pret aizvēsturisku mītu, ko lielākā daļa cilvēku izvēlējās iekļaut savās reliģijās. Nopietni apsvērdams Artenu un Pursahas pozīciju, kā gan es varēju zināt, vai es neuzlabošu savu viedokli par Dievu, tādējādi padarot viņu pieejamāku?

Nedēļu vēlāk, otrdienas vakarā, es biju viens pats dzīvojamā istabā, veicdams dažādus darbus sava biznesa labā, kad Pursaha un Artens mani pārsteidza, ierodoties otrreiz. Šoreiz es sēdēju uz dīvāna, un abi mani viesi parādījās katrs savā krēslā. Artens uzreiz sāka runāt.

ARTENS: Mēs nolēmām tevi šovakar apciemot, jo zinājām, ka Kārena ir izgājusi tikties ar savām draudzenēm. Tu pieņēmi pareizo lēmumu, vēl nestāstot viņai par mums. Viņai šobrīd ir savas raizes. Ļauj viņai iemācīties to, kas viņai ir jāiemācās. Ir skolotāji, kuri centīsies tev pateikt, ka dzīve nav skolas sols, kurā tu apgūsti mācības, bet tikai piedzīvo patiesību, kas jau mīt tevī. Viņi kļūdās. Tava dzīve pilnīgi noteikti ir skolas sols, un, ja tu *neapgūsi* skolas mācības, tad *nespēsi* piedzīvot sevī esošo patiesību.

Nav nekas nepareizs, ja izjūti un izdzīvo savas dzīves laiku. Patiesībā, ņemot vērā tavu šī brīža stāvokli, tev būtu grūti to nedarīt. Tomēr *ir* labāks veids, kā redzēt.

PURSAHA: Pagājušās nedēļas laikā esi daudz domājis. Vai esi gatavs doties tālāk?

GĒRIJS: Pirmkārt, es vēlētos uzzināt par jums ko vairāk – piemēram, kas jūs īsti esat? Kā jūs šeit spējat pēkšņi parādīties? Kāpēc nācāt pie manis? Kāpēc neatradāt kādu, kuram sirds kvēlo, lai kļūtu par pravieti? Manas dzīves ambīcijas ir pārcelties uz dzīvi Havaju salās, būt saskaņā ar dabu un dzert alu, turklāt secība nav svarīga.

ARTENS: Mēs to visu zinām. Pirmkārt, mēs abi esam augstie skolotāji. Mēs neesam eņģeļi. Eņģeļi nepiedzimst ķermeņos. Gluži tāpat kā tu, mēs esam dzimuši tūkstošiem reižu, vai vismaz tāda ir redzamā daļa. Tagad mums nav nepieciešamības piedzimt. Otrkārt, mūsu ķermeņi simbolizē mūsu pēdējās pasaulīgās personības. Mēs tev neteiksim, kad tas bija, jo tas viss notiks tavā nākotnē, un mēs nevēlamies sniegt informāciju par lietām, kas vēl tikai notiks.

GĒRIJS: Tad jūs tomēr nevēlaties pārtraukt laika-telpas kontinuumu?

ARTENS: Par laika-telpas miklu mēs nemaz neuztraucamies. Mēs vienkārši nevēlamies tev liegt iespēju pašam apgūt mācības un paātrināt savu atgriešanos pie Dieva. Lielākā daļa augsto skolotāju izmanto savas pēdējās pasaulīgās personības, lai apmācītu citus, tomēr jāpatur prātā, ka termins *pēdējās* ir tikai iluzors, lineārs termins. Dažas parādības sevi sludina par augstiem skolotājiem, taču patiesībā tā ir parādības izraisošā prāta vēlme. Šāda veida parādības iespējams pielīdzināt spokam vai zudušai dvēselei. Vēl labāks raksturojums būtu šķietami atdalīta dvēsele. Tomēr patiesi augsts skolotājs zina, ka viņš vai viņa īsti nevar būt atdalīts no Dieva vai jebkura cita.

GĒRIJS: Jūs teicāt, ka bijāt kopā ar J pirms diviem tūkstošiem gadu. Vai vienkārši stāstījāt man pasaciņas, vai tomēr varat man pateikt, kas jūs bijāt?

ARTENS: Tajā laikā mēs bijām cilvēki, ko jūs šodien saucat par svētajiem. Tu droši vien uzskati, ka visi svētie ir augstie skolotāji, taču tā nav patiesība. Tikai tas, ka baznīca kādu nosauc par svēto, nenozīmē, ka viņš ir kā J sasniegumu ziņā. Es vienmēr esmu domājis, ka baznīca bija diezgan augstsirdīga, padarīdama mani par svēto, ņemot vērā, ka es nekad nepiederēju viņu reliģijai. Mēs bijām jūdi un tāpat arī J. Ja jebkuram no mums, apustuļiem, kāds jautātu, kas ir kristietība, mēs būtu vaicājuši: “Kas tā tāda?” Jā, daži no mums tik tiešām izveidoja jūdaisma sektas, kas bija balstītas uz pirmatnējo ticību, tomēr pilnīgi noteikti neveidoja atsevišķu reliģiju. Bija vajadzīgi vairāki gadsimti, lai izveidotos kristietība, un mums ar to nav nekādas saistības. Tā *vēl joprojām* ir attīstības stadijā. Cik daudzi mūsdienu Amerikas kristieši apzinās, ka daļa no viņu vissvētākajām idejām, piemēram, augšāmcelšanās, netika nosauktas vārdā līdz pat 19. gadsimtam? Šādas idejas ir cikliskas. Daži agrīnie kristieši un daudzi citi pēc tam domāja, ka J *pavisam drīz* atgriezīsies kā dievišķs ķermenis. Tomēr tu redzēsi, J tevi māca, tāpat kā to darītu Svētais Gars – caur tavu prātu.

PURSAHA: Un, runājot par mūsu parādīšanos, šobrīd tu to vēl nespēsi saprast un uztvert, ja mēs tev teiksim, ka prāts projicē ķermeņa attēlus. Tu domā, ka ķermeņi veido citus ķermeņus un tad smadzenes domā, tomēr nekas cits nespēj domāt kā vien prāts.² Smadzenes ir tikai cilvēka ķermeņa daļa. Tieši prāts projicē visus ķermeņus, ieskaitot tavu paša. Es nerunāju par to pavisam nelielo prāta daļu, ko saproti

***Kā tu justos, ja
kāds, ko uzskatīji
par tikpat nedzīvu
kā durvju nagla,
piestātu, lai ar
tevi parunātu?***

tu. Es runāju par visu prātu, kas atrodas ārpus laika, telpas un kam nav formas. Šis ir prāts, ar ko spēja sazināties Buda, lai gan cilvēki nesaprot, ka tas vēl joprojām ir liela soļa attālumā no pievienošanās Dievam. Šis prāts izveido visu visumu, katru ķermeni un katru formu, kas tajā parādās. Jautājums ir – kāpēc?

Mēs nonāksim līdz iemeslam, kas tavā gadījumā ir zemapziņā, kāpēc tavs ķermenis tika radīts, bet mūsu apziņas līmenis ļauj mums iemiesoties šajos ķermeņos tikai un vienīgi, lai nodotu Svētā Gara mācību tādā veidā, ko cilvēki saprastu un pieņemtu. Par sevi mēs zinām, ka mūsu vienīgā personība ir Svētais Gars, tāpēc mūsu parādīšanās ir Viņa parādīšanās un mūsu vārdi ir Viņa vārdi. Kad J savā pilnīgā miesā mums parādījās pēc krustā sišanas, viņam vienkārši bija cits ķermenis, ar ko viņš varēja komunicēt. Viņa prāts varēja likt ķermenim parādīties vai pazust, gluži kā kapā. Tajā laikā mēs to īsti nesapratām, tāpēc mēs uzskatījām J ķermeni par ļoti nozīmīgu, kas patiesībā bija nekas salīdzinājumā ar prātu, kas ir pats svarīgākais.³ Tomēr tev nevajadzētu dažus no mums nopelt par pārlikto centību. Kā tu justos, ja kāds, ko uzskatīji par tikpat nedzīvu kā durvju nagla, piestātu, lai ar tevi parunātu, un pat ļautu sev pieskarties, lai pierādītu savu īstumu?

GĒRIJS: Es nezinātu, vai pielikt bikses vai zaudēt redzi.

PURSAHA: Mūsu reakcija bija līdzīga, ja ne pat valoda. Ļauj man tev jautāt, vai atceries Tēvu Raimonu no Cursillo kustības?

GĒRIJS: Protams.

PURSAHA: Vai tu atceries viņu stāstām par Zigmunda Freida laikabiedru, vārdā Grodeks?

PIEZĪME: Lai gan es nebiju katolis, es piekritu pievienoties draugam, ar kuru biju pārstājis tiesāties, un piedalīties trīs dienu garīgā piedzīvojumā, ko sauca par Cursillo (īssais kurss kristietībā) un kas norisinājās katoļu baznīcā Masačūsetsā. Nometnē valdīja smieklī, dziesmas, mīlestība un piedošana, un man tas viss bija ļoti liels pārsteigums, jo es nezināju, ka katoļi var būt tik priecīgi. Šīs nedēļas nogales laikā es satikos ar mācītāju, kurš pēc profesijas bija arī psihologs, vārdā Tēvs Raimonds, kurš bija veicis pētījumu par kādu Georgu Grodeku. Pētījums uz viņu bija atstājis lielu iespaidu, un viņš man par to nedaudz pastāstīja.

GĒRIJS: Jā. Viņš stāstīja to pašu, ko jūs. Tēvs Raimonds teica, ka Grodeks bija revolucionārs un ka Freids viņu cienīja. Acīmredzot Grodeks bija nonācis pie secinājuma, ka smadzenes un ķermenis

patiesībā bija prāta radītas, nevis otrādāk, un ka tieši prāts – kas tika aprakstīts kā spēks, ko Grodeks sauca par To – visu darīja savu iemeslu vadīts.

PURSAHA: Diezgan precīzi, mans mācekli. Tava atmiņa ir kā tērauda slazds. Dr. Grodeka secinājumi bija pareizi, lai gan viņam nebija skaidra visa lielā kopbilde, kā tas bija J. Tomēr atšķirībā no apustuļiem un citiem agrinās kristietības dibinātājiem, Dr. Grodeks neuzskatīja un netēloja, ka visu zinātu. Viņš pateica tikai to, ko *tiesām* zināja, tomēr tāpat bija daudzus gaismas gadus priekšā saviem smadzenes pielūdzošajiem pēctečiem. Lieki piebilst, ka tieši Grodeka uzskatu dēļ visa pasaule centās distancēties no viņa. Mēs viņu šobrīd pieminam un to darīsim arī vēlāk, galvenokārt, lai parādītu, ka vienmēr ir bijuši izcili cilvēki, kurus novērošanas spējas tuvināja daudz vairāk patiesībai nekā pasaules domāšana.

GĒRIJS: Un mans otrs jautājums – jūs parādāties man, nevis kādam citam cienīgākam, jo...?

PURSAHA: Mēs tev to pateicām jau pagājušajā reizē, taču izskaidrojums tev likās pārāk vienkāršs. Mēs esam šeit, jo mums bija jāparādās tieši tagad. Tas arī ir viss, ko tev nepieciešams zināt.

GĒRIJS: No jūsu teiktā man nav īsti skaidrs, kāda ir mana loma jūsu parādīšanās reizēs. Vai mans prāts projicē jūs, vai tas tomēr ir jūsu prāts?

ARTENS: Jautājums nav gluži pareizs, jo pastāv tikai viens prāts. Visbeidzot jautājums kļūst par jēgas jautājumu. Tomēr pastāv dažādi iluzori domāšanas un radītās pieredzes līmeņi, un mēs vēlāk atgriezīsimies pie šīs tēmas.

GĒRIJS: Jūs *saprotat*, ka man ir jājautā, kuri divi svētie jūs bijāt?

PURSAHA: Jā. Ir tikai godīgi, ka mēs tev pasakām, taču mēs neesam nākuši, lai kavētos pie tā. Mēs izmantosim mūsu tikšanās reizes, lai tev izskaidrotu J lomu un mācības, nevis lai tērētu laiku, cenšoties izskaidrot mūsu pašu diezgan maznozīmīgās lomas. Mēs vēlamies, lai tu mācies, un tev nāksies mums uzticēties, ka mēs labāk zinām, ko tev stāstīt, lai atvieglotu mācīšanos. Tātad es biju Toms, citreiz saukts par Svēto Tomu, kurš sarakstīja mūsdienās plaši pazīstamā Toma evaņģēlija daļas. Tāpat tev vajadzētu zināt, ka Naghamadi, Ēģiptē, atrastais evaņģēlijs koptu valodā ir atvasināta versija un tā satur dažus teicienus, ko J nebija teicis un kas nekad nebija manā oriģinālā. Pavisam drīz es pastāstīšu vairāk par šo evaņģēliju, tomēr, kā jau teicu, pārāk daudz mēs tev par šīm lietām nestāstīsim. Es to nemaz nepaspēju pabeigt. Es būtu pievienojis pazudušā dēla līdzību kā pēdējo, taču nepaspēju, jo mani nogalināja.

GĒRIJS: Dzīve ir netaisna, vai ne?

PURSAHA: Tas ir tikai izpratnes jautājums. Starp citu, es pieņemu, ka esi pietiekami zinošs, lai saprastu, ka nav neparasti vienā dzīvē būt vīrietim un citā dzīvē būt sievietei.

GĒRIJS: Tik daudz es varu saprast. Un kā ar tevi, Arten? Tu taču man nesāksi stāstīt, ka esi Jaunava Marija?

ARTENS: Nē, bet viņa bija brīnišķīga sieviete. Iespējams, es neesmu tik slavens, lai uz tevi atstātu iespaidu, tomēr tas nekas. Es biju Tadejs; lai gan mans sākotnējais vārds bija Levijs, J mani pārsauca par Tadeju. Es biju pazemīgs un kluss, un es biju labs mācekļis. Baznīcās mani sauc par Svēto Tadeju, kā arī par Svēto Jūdu, Jēkaba dēlu, tomēr nesajaucot ar Jūdu Iskariotu. Man nebija jādara daudz, lai nopelnītu svētā statusu. Daži cilvēki domā, ka es sarakstīju Jūdas vēstuli. Tomēr tā nav. Kopā ar Tomu mēs izveidojām sektu un ceļojām uz Persiju, taču es nekļuvu par mocekli, kā daži cilvēki domā. Es tikai biju pareizajā vietā pareizajā laikā, lai kļūtu par svēto.

GĒRIJS: Laimīgais. Vai tev ir līdzīgi darbiņi priekš manis, Tadej?

ARTENS: Jā. Un tu to šobrīd dari. Vai vēlies, lai mēs turpinām tevi mācīt?

GĒRIJS: Jā, bet galvenokārt tāpēc, ka esmu pieķēris sevi domājam citādāk par Dievu, nekā pirms jūsu iepriekšējās vizītes. Es jūtu, ka varu vairāk Viņam uzticēties – it kā Viņam nebūtu nekādu pretenziju pret mani un Viņš nebūtu atbildīgs par manām problēmām un ciešanām gan tagad, gan agrāk.

ARTENS: Ļoti labi, manu brāli. Ļoti labi.

GĒRIJS: Skaidrības labad, jūs taču nesakāt, ka Dievs nav radījis *daļu* no Visuma. Jūs sakāt, ka viņam nav *nekāda* sakara ar to un ka viss izcelšanās stāsts par radīšanu ir muļķības?

ARTENS: Lieliski. Vispirms tiksim galā ar vecajām lietām. Mūsu nodoms nav kādu pazemot, lai gan cilvēki vienmēr apvainojas, ja netiek pieņemta viņu ticība. Kā jau iepriekš teicām, mēs vienkārši piekrītam nepiekrīst citu mācībām. Ikvienam vajadzētu būt skaidram, ka viens no svarīgākajiem punktiem Vecajā Derībā ir likums un sods, kas pienākas visiem, kas neseko katram tā burtam. Lai gan īstais nolūks šim nozieguma un soda lokam nav tāds, kā tu domā, nav nepareizi noteikt likumus, lai izveidotu organizētu sabiedrību. Pirms diviem tūkstošiem gadu senie raksti mums ar Tomu bija ļoti svarīgi, tomēr mēs jau tad bijām sākuši saprast, gluži tāpat kā par mūsdienu likumdošanas sistēmu, ka likums galu galā kļūst tikai par likuma burtu, nevis par taisnīgu tiesu.

Atskaitot briesmīgās, draudu pilnās sadaļas, Vecajā Derībā ir arī dažas ļoti skaistas un dziļdomīgas daļas, kurām mēs piekrītam vēl šodien. Ja atgriezīamies pie radīšanas stāsta, tomēr jāsaka, ka ir kāda ļoti liela problēma, ko daudzi labi domājoši dažādu ticību cilvēki nespēj izprast kopš pirmās stāsta dzirdēšanas reizes – pat pirms tas tika pierakstīts. Kā stāstā teikts: un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs.

GĒRIJS: Viņš pats sev raksta vērtējumu.

ARTENS: Un Dievs turpina un rada Ādamu, un pēc tam viņam partneri – Ievu. Dzīve ir paradīze. Un Dievs dod viņiem tikai vienu noteikumu: dariet visu, ko vēlaties, mani bērni, aiziet, bet neuzdrošinieties ēst augļus no tā tur zināšanu koka. Tad čūska padara savu darbu, Ieva iekožas auglī un kārdina Ādamu, lai visā varētu vainot sievietes, un Ādams arī iekožas auglī. Un tagad sākas elle. Lielais, dusmīgais Radītājs izsviež Ādamu un Ievu no paradīzes. Viņš pat nosaka Ievai, ka tai būs jācieš briesmīgas dzemdību sāpes. Tā viņai vajag! Bet pagaidiet mirkli. Ja Dievs ir Dievs, vai tad viņš nebūtu perfekts? Un, ja Viņš ir perfekts, vai tad Viņš nezinātu pilnīgi visu? Pat mūsdienās vecāki zina, ka labākais veids, kā panākt, lai bērns kaut ko darītu, ir pateikt, ka to nedrīkst darīt. Tātad, ja Dievs ir Dievs un Viņš zina pilnīgi visu, tad ko Viņš šeit izdara?

GĒRIJS: Nu acīmredzami, Dievs apzināti iegāza savus bērnus, lai tie kļūdītos un Viņam tiktu priecīgs neželīgi tos sodīt par pārkāpumu, ko Viņš pats radīja.

ARTENS: Tā taču izskatās, vai ne? Bet vai tad Dievs tā darītu? Ja tev būtu bērns, vai *tu* tā darītu? Kā gan var uzticēties Dievam, kurš tā rīkojas? Mūsdienās viņš tiktu sodīts par vardarbību pret bērniem. Tad kāda ir patiesība? Atbilde ir acīmredzama ikvienam, kurš ir gatavs pavērt aizkaru. Dievs tā *nedarītu*. Viņš *nav* idiots. Radīšanas stāsts ir simbolisks stāsts par pasaules un ķermeņu radīšanu, ko veic zemapziņas prāts, balstoties uz iemesliem, par ko tev nav ne jausmas, bet kuri tev *ir* jāapzinās.

GĒRIJS: Tātad no šī un visa iepriekš teiktā es saprotu, ka J netaisījās parakstīties zem šādas aizvēsturiskas radīšanas idejas – vismaz tik, cik to stāsta senie raksti – un viņš patiesībā mācīja kaut ko oriģinālāku, ko lielākā daļa cilvēku nespēja aptvert, tāpēc viņi to aizstāja ar savu ticību?

PURSAHA: Jā. J parasti neņēma vērā senos rakstus, kuru pamatā bija ļoti maz patiesības, bet piedāvāja seno rakstu interpretāciju, kuras pamatā bija patiesība. Viņš pilnīgi noteikti nepiedāvāja elles liesmas un mūžīgo nolādēšanu. Tas bija Jānis Kristītājs, taču Jānim bija arī mierīgāki dzīves brīži. Viņš bija tas, nevis J, kurš teica: “Mili savu ienaidnieku.”